

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতা হৈছে সৰ্বসম্বন্ধৰ স্নেহৰ চেত্ৰিন (অতি মিঠা), এজন মিঠা প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বুদ্ধি সকলো ফালৰ পৰা আতৰি যাব"

প্ৰশ্ন: কৰ্মাতীত হোৱাৰ সহজ পুৰুষাৰ্থ বা যুক্তি কোনটো?

উত্তৰ: ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি মজবুত কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। বুদ্ধিৰে যাতে এজন পিতাৰ বাহিৰে আন সকলো পাহৰি যোৱা। কোনো ধৰণৰ দৈহিক সম্বন্ধ যাতে স্মৃতিলৈ নাহে তেতিয়াহে কৰ্মাতীত হ'ব পাৰিবা। নিজকে আত্মা, ভাই-ভাই বুলি ভাবা - এইয়াই পুৰুষাৰ্থৰ লক্ষ্য। ভাই-ভাই বুলি ভাবিলে দৈহিক দৃষ্টি, বিকাৰী ভাৱনা সকলো সমাপ্ত হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। দুবাৰ ওঁম শান্তি। দুবাৰ কেনেকৈ, এইয়াটো তোমালোক সন্তানসকলৰহে বুদ্ধিত আছে। পিতাইয়ো সন্তানসকলকে বহি লৈ বুজায়। প্ৰথমতে পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় হ'ব লাগে কাৰণ তেওঁ পিতাও, শিক্ষকো আৰু গুৰুও হয়। এনেয়েতো লৌকিক ৰীতিত পৃথক-পৃথক হয়। যৌৱন কালত শিক্ষক আৰু 60 বছৰ আয়ুসৰ উৰ্দ্ধত গুৰুৰ ওচৰত যায়। যেতিয়া তেওঁ আহে তেতিয়া তিনিওটা সেৱা একেলগে কৰে। কয় জেষ্ঠ, কনিষ্ঠ সকলোৰে পঢ়িব পাৰে। সন্তানসকলৰ মস্তিষ্ক ভাল সতেজ হৈ যায়। এইয়াতো সন্তানসকলে বুজি পালে যে সৰু-ডাঙৰ সকলো জীৱৰে আত্মা নিশ্চয় আছে। আত্মাই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। আত্মা আৰু জীৱৰ মাজত পাৰ্থক্যতো আছে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ জ্ঞান দিয়া হয়। আত্মাতো অবিনাশী বাকী শৰীৰ ইয়াত ভ্ৰষ্টাচাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়। তাততো ভ্ৰষ্টাচাৰৰ নামেই নাথাকে। গায়ন কৰা হয় – সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আৰু ভ্ৰষ্টাচাৰী শব্দ দুটি আছে নহয় জানো। এই সকলো কথা পিতাইহে বুজায়। সন্তানসকলৰ মাথোন এইটো দৃঢ় নিশ্চয় হৈ যাওক যে আমাৰ অৰ্থাৎ আত্মাসকলৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়। পিতা আহেই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত। গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে পিতাই কনিষ্ঠৰ পৰা পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। এই সৃষ্টিখনেই হৈছে কনিষ্ঠ তমোপ্ৰধান, ইয়াক ৰৌদ্ৰ নৰক বুলি কোৱা হয়। এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব সেয়েহে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। পিতা আহিছে লৈ যাবলৈ। আমি ভাই-ভাই হওঁ - এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰি লোৱা। এই শৰীৰতো নাথাকিব। তেতিয়া বিকাৰী দৃষ্টি সমাপ্ত হৈ যাব। এইয়া হৈছে বহুত উচ্চ লক্ষ্য। বহুত কম সংখ্যকেহে এই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰে, যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। অন্তিমত যাতে কোনো বস্তু স্মৃতিলৈ নাহে, ইয়াকে কোৱা হয় - কৰ্মাতীত অৱস্থা। এই শৰীৰো বিনাশী, ইয়াৰ প্ৰতি থকা মমত্বও যাতে আতৰি যায়। পুৰণি সম্বন্ধৰ প্ৰতি মমত্ব ৰাখিব নালাগে। এতিয়াতো নতুন সম্বন্ধলৈ যাব লাগিব। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ পুৰণা আসুৰি সম্বন্ধ কিমান ছিঃছিঃ। পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এতিয়া উভতি যাব লাগিব। আত্মা-আত্মা বুলি ভাবি থাকিলে তেতিয়া দেহ ভাৱ নাথাকিব। স্ত্ৰী-পুৰুষৰ আকৰ্ষণ নোহোৱা হৈ যাব। লিখিতও আছে যে - অন্তকালত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে, এনেকুৱা চিত্তনত যিজনৰ মৃত্যু হয়... সেয়েহে কোৱা হয় অন্তিম সময়ত গংগাজল মুখত হওক, কৃষ্ণৰ স্মৃতি থাকক। ভক্তি মাৰ্গততো কৃষ্ণৰ স্মৃতি থাকে। কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ মহাবাক্য) বুলি কৈ দিয়ে। ইয়াততো পিতাই কয় - শৰীৰকো স্মৃতিলৈ আনিব নালাগে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু সকলো ফালৰ পৰা অন্তৰৰ আকৰ্ষণ আতৰাই যোৱা। সকলো সম্বন্ধৰ স্নেহ এজনতে যেন চেত্ৰিন (অতি মিঠা) হৈ যায়। সকলোৰে মিঠা (মৰমৰ) আৰু সকলোৰে প্ৰেমিকো হয়। প্ৰেমিক এজনেই। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত কিমান নাম ৰাখি দিছে। ভক্তিৰ বিস্তাৰ বহুত। যজ্ঞ, তপ, দান, তীৰ্থ, ব্ৰত পালন কৰা, শাস্ত্ৰ পঢ়া এয়া সকলো হৈছে ভক্তিৰ সামগ্ৰী। জ্ঞানৰ সামগ্ৰীতো একোৱেই নাই। এইয়াও তোমালোকে বুজাবৰ কাৰণে টুকি ৰাখা। বাকী তোমালোকৰ কাগজ আদি একো নাথাকিবগৈ। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, তোমালোক শান্তি ধামৰ পৰা আহিছিল, শান্তি আছিল। শান্তিৰ সাগৰৰ পৰা তোমালোকে শান্তিৰ, পবিত্ৰতাৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। এতিয়া তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা নহয় জানো, জ্ঞানো লৈ আছা। পদ সন্মুখত আছে। এই জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও দিব নোৱাৰে। এইয়া হৈছে আত্মিক জ্ঞান। আত্মিক পিতা আত্মিক জ্ঞান দিবলৈ এবাৰহে আহে। তেওঁক কোৱাও হয় - পতিত-পাৱন।

ৰাতিপুৱা সন্তানসকলক বহি ড্ৰিল (ব্যায়াম) কৰায়। বাস্তৱতে ইয়াক ড্ৰিল বুলিও কোৱা নহয়। পিতাই কেৱল কয় – সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। কিমান সহজ। তোমালোক আত্মা নোহোৱা জানো। ক'ৰ পৰা আহিছা? পৰমধামৰ পৰা। এনেকৈ আন কোনেও নোসোধে। পাৰলৌকিক পিতাইহে সন্তানসকলক সোধে – সন্তানসকল, পৰমধামৰ পৰা আহিছা নহয়নে, এই শৰীৰত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। ভূমিকা পালন কৰোতে কৰোতে এতিয়া নাটক

পুৰা হ'ল। আত্মা পতিত হোৱা বাবে শৰীৰো পতিত হৈ গ'ল। সোণতে খাদ পৰে সেয়েহে আকৌ গলোৱা হয়। সেই সন্ধ্যাসীসকলে এনেকুৱা অৰ্থ কেতিয়াও নুবুজায়। তেওঁলোকেতো ঈশ্বৰক নাজানেই। পিতাৰ লগত যোগযুক্ত হৈ থাকিব লাগে এই কথা মানি নলয়। পিতাই যি শিকায় সেইয়া আন কোনেও শিকাব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত ব্যৱহাৰিক ভাৱে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। পিতাইতো কিমান সহজ কৰি বুজায়। গায়নো আছে পতিত-পাৱন হয়, সৰ্বশক্তিমান হয়, তেওঁকেই শ্ৰী শ্ৰী বুলি কোৱা হয়। আৰু শ্ৰী বুলি কোৱা হয় দেৱতাসকলক। তেওঁলোকক শোভা পায়। তেওঁলোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পবিত্ৰ। আত্মাকতো কোনেও নিৰ্লেপ বুলি ক'ব নোৱাৰে। আত্মাইহে ৪৪ জন্ম লয়। কিন্তু অস্তিত্বৰ বাবে মনুষ্য আনৰাইটিয়াচ (অধৰ্মী) হৈ গৈছে। এজন পিতাহে আহি পুনৰ ৰাইটিয়াচ (ধাৰ্মিক) তোলে। ৰাৱণেহে অধৰ্মী কৰি তোলে। চিত্ৰতো তোমালোকৰ ওচৰত আছে। বাকী এনেকুৱা ১০টা মূৰ থকা ৰাৱণ নাথাকে। সত্যযুগতো ৰাৱণ নাথাকে, এইটো স্পষ্ট হয়। কিন্তু শুনোতাসকলে ক'ব সেয়া ইয়াৰেই কলম হয়। কোনোবাই অলপ শুনিব, কোনোবাই বেছিকৈও শুনিব। চোৱা ভক্তিমাৰ্গৰ কিমান বিস্তাৰ। অনেক প্ৰকাৰৰ ভক্ত আছে। আকৌ পূৰ্বে পৰা শুনিছে যে পলুৱাই নিছিল। কৃষ্ণৰ ক্ষেত্ৰতো কয় নহয় যে পলুৱাই নিলে। তেন্তে সেই কৃষ্ণক মৰম কিয় কৰে? পূজা কিয় কৰে? সেয়েহে পিতাই বহি বুজায়, কৃষ্ণতো হৈছে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ। তেওঁতো কিমান বুদ্ধিমান হ'ব। গোটেই বিশ্বৰ মালিক জানো ক'ম বুদ্ধিমান হ'ব! তাত তেওঁৰ মন্ত্ৰী আদি নাথাকে। ৰায় লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ৰায় লৈয়েতো সম্পূৰ্ণ হৈছে আকৌ ৰায় কি ল'ব! তোমালোকে আধাকল্প কাৰো ৰায় লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ নামো শুনিছা। এইয়াতো স্বৰ্গ হ'ব নোৱাৰে। পাথৰ বুদ্ধিৰ হোৱা বাবে এনেকৈ ভাবে যে ইয়াত আমাৰ ধন আছে, মহল আদি সকলো আছে, এইয়াই স্বৰ্গ। কিন্তু তোমালোকে জানা যে স্বৰ্গতো হৈছে নতুন সৃষ্টি। স্বৰ্গত সকলো সংগতিত থাকে। স্বৰ্গ আৰু নৰক জানো একেলগে হ'ব। স্বৰ্গ কাক কয়, তাৰ আয়ুস কিমান - এই সকলো পিতাই তোমালোকক বুজাইছে। সৃষ্টিতো এখনেই হয়। নতুনক সত্যযুগ, পুৰণিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া ভক্তিমাৰ্গৰ অন্ত হ'ব। ভক্তিৰ পিছত গুণানৰ প্ৰয়োজন। সকলো জীৱ আত্মাই ভূমিকা পালন কৰি কৰি পতিত হৈ গৈছে। এইয়াও পিতাই বুজাইছে। তোমালোকে বেছি সুখ ভোগ কৰা। চাৰি ভাগৰ তিনি ভাগ (¾) ভাগ সুখ, এভাগ (¼) দুখ। তাৰেও আকৌ যেতিয়া বেছি তমোপ্ৰধান হৈ যোৱা তেতিয়া দুখ বেছি হয়। আধা-আধা হ'লে তেতিয়া মজা কেনেকৈ থাকিব। মজা তেতিয়াহে থাকিব যেতিয়া স্বৰ্গত দুখৰ নাম-চিহ্নও নাথাকিব, সেইবাবেইতো স্বৰ্গক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। নতুন আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ এইয়া বেহদৰ খেল যাৰ বিষয়ে সকলো অস্ত। পিতাই ভাৰতবাসীকহে বুজায়, বাকী যিসকল আছে সেইসকল আধাকল্পৰ ভিতৰতে আহে। আধাকল্পত কেৱল তোমালোক সূৰ্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশীহে থকা। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ থকা সেইকাৰণে তোমালোকৰ আয়ুস দীঘলীয়া হয় আৰু সৃষ্টিও নতুন হয়। তাত সকলো নতুন, শস্য, পানী, ভূমি সকলো নতুন। আগলৈ তোমালোক সন্তানসকলক সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰাই থাকিব যে এনেকুৱা-এনেকুৱা হ'ব। আৰম্ভণীতো হৈছিল, পুনৰ শেষতো হোৱা উচিত। সময় সমীপ হৈ গ'লে আনন্দিত হৈ থাকিব। মানুহ যেতিয়া বিদেশৰ পৰা নিজৰ দেশলৈ আহে তেতিয়া আনন্দিত হয় নহয় জানো! কাৰোবাৰ বিদেশত মৃত্যু হ'লে তেতিয়া তেওঁক উৰাজাহাজেৰেও নিজৰ দেশলৈ লৈ আনে। সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ পবিত্ৰতকৈ পবিত্ৰ হৈছে ভাৰত। ভাৰতৰ মহিমা তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। বিশ্বৰ আশ্চৰ্য নহয় জানো- নামেই হৈছে স্বৰ্গ। বাকী তেওঁলোকে যি আশ্চৰ্য দেখুৱায় সেইয়া হৈছে সকলো নৰকৰ। ক'ত নৰকৰ আশ্চৰ্য, ক'ত স্বৰ্গৰ! ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে! নৰকৰ আশ্চৰ্যও বহুত মনুষ্যই চাবলৈ যায়। কিমান অনেক মন্দিৰ আছে। তাত মন্দিৰ নাথাকে। স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য থাকিব। বহুত ক'ম মনুষ্য থাকে। সুগন্ধি আদিৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। প্ৰত্যেকৰ নিজৰ-নিজৰ ফাষ্টক্লাচ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ, অতি সুন্দৰ) বাগিচা থাকে, উৎকৃষ্ট ফুল হয়। তাৰ জলবায়ুও উত্তম হ'ব। গৰম আদিয়ে কেতিয়াও আমনি নকৰিব। সদায় বসন্ত কাল থাকিব। ধূপৰো প্ৰয়োজন নাথাকে। স্বৰ্গৰ নাম শুনিলেই মুখলৈ পানী আহে। তোমালোকে ক'বা যে এনেকুৱা স্বৰ্গত যেন তৎক্ষণাত গৈ উপস্থিত হওঁ! কাৰণ তোমালোকে স্বৰ্গক জানা কিন্তু আকৌ অন্তৰে কয় - এতিয়াতো আমি বেহদৰ পিতাৰ লগত আছো, পিতাই পঢ়ায়, এনেকুৱা সুযোগ আকৌ জানো পাম! ইয়াত মনুষ্যই মনুষ্যক পঢ়ায়, তাত দেৱতাই দেৱতাক পঢ়াব। ইয়াততো পিতাই পঢ়ায়। ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য! কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে।

৪৪ জন্মও তোমালোকেই লৈছা। তোমালোকেই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ বিষয়ে জানা যে আমিতো অনেক বাৰ এই ৰাজ্য লৈছো আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যলৈ আহিলো। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক এটা জন্ম পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া ২১ জন্ম পবিত্ৰ হৈ যাবাগৈ। কিয়নো নহ'ব! কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে ভাই-ভনী হৈয়ো থাকিবলৈ নিদিয়, কেঁচা হৈয়ো থাকি যায়। বৰ্তি থাকিব তেতিয়াহে যেতিয়া নিজকে আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাবিব। দেহৰ অভিমান আঁতৰি যাব। ইয়াৰ বাবেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বহুত সহজো হয়। কাৰোবাক জটিল বুলি ক'লে তেওঁৰ ইচ্ছা নোহোৱা হৈ যাব সেইবাবে ইয়াৰ নামেই হৈছে “সহজ স্মৰণ”। গুণানো সহজ হয়। ৪৪ৰ চক্ৰক জানিব লাগে, প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই আত্মাৰ মামৰ আঁতৰি যাব আৰু পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। প্ৰথমতে পিতাক স্মৰণ কৰা। ভাৰতৰ

প্ৰাচীন যোগ বুলিয়ে কয়, যাৰ দ্বাৰা ভাৰতে বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) প্ৰাপ্ত কৰে। প্ৰাচীন কিমান বছৰ হ'ল? তেতিয়া আকৌ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে জানা যে 5 হাজাৰ বছৰৰ কথা, সেই ৰাজযোগেই পুনৰ পিতাই শিকাই আছে, ইয়াত মুৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। সোধা হয় - তোমালোক আত্মাসকলৰ নিবাস স্থান ক'ত? তেতিয়া ক'ব আমাৰ নিবাস স্থান দুই ভ্ৰুকুটিৰ মাজত (কপালৰ সোঁমাজত)। তেতিয়া হ'লে আত্মাকহে চাব লাগে। এই জ্ঞান তোমালোকে এতিয়া পোৱা আকৌ তাত এই জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকিব। মুক্তি-জীৱন মুক্তি পোৱাৰ পাছত সমাপ্ত। মুক্তিত থকা সকলেও নিজৰ-নিজৰ সময়ত আহি জীৱন মুক্তিলৈ আহি সুখ প্ৰাপ্ত কৰিব। সকলোৱে মুক্তিৰ পিছত জীৱন মুক্তিলৈ আহে। ইয়াৰ পৰা যাব শান্তিধামলৈ বাকী আৰু কোনো অন্য সৃষ্টি নাই। ড্ৰামা অনুসৰি সকলোৱে উভতি যাবই লাগিব। বিনাশৰ তৈয়াৰী হৈ আছে। ইমান খৰচ কৰি কৰি বোমা আদি প্ৰস্তুত কৰে সেয়া জানো ৰাখি থবলৈ প্ৰস্তুত কৰে। বাৰুদো হৈছে বিনাশৰ বাবে। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এইবিলাক বস্তু নাথাকে। এতিয়া 84 জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল, আমি এই শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ যাম। দীপাৱলীত সকলোৱে নতুন-নতুন ভাল-ভাল কাপোৰ পিন্ধে নহয় জানো। তোমালোক আত্মাও নতুন হৈ যোৱা। এইয়া হৈছে বেহদৰ কথা। আত্মা পবিত্ৰ হ'লে শৰীৰো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পোৱা যায়। এই সময়ত কৃত্ৰিম কাৰুকাৰ্য কৰে, পাওদাৰ আদি লগাই সুন্দৰ হৈ যায়। তাত স্বাভাৱিক সৌন্দৰ্য থাকিব। আত্মা চিৰ সুন্দৰ হৈ যায়। এইয়াতো তোমালোকে বুজিছা। পঢ়াশালীত সকলো একে ধৰণৰ নহয়। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰা - আমি এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ম।

এইয়া হৈছে তোমালোকৰ ঈশ্বৰীয় কূল। তাৰ পিছত হয় সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজবংশ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ ৰাজ্য নাই। তোমালোক এতিয়া সংগমত আছা। কলিযুগত এতিয়া ৰাজ্য নাই। অৱশ্যে কোনোবা ৰাজ্য থাকিও যায়, একেবাৰে নোহোৱা হৈ কেতিয়াও নাযায়। এতিয়া তোমালোকে এনেকুৱা হ'বৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোক আত্মাসকলে চোৱা যে আমি আত্মা ভাই-ভাই, তেওঁ হৈছে পিতা। পিতাই কয়- ইজনে সিজনক ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চোৱা। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰতো লাভ কৰিছা। তোমালোক আত্মাসকলে ক'ত নিবাস কৰা? আত্মা ভায়ে সোধে, আত্মা ক'ত থাকে? তেতিয়া কয় - ইয়াত, ভ্ৰুকুটিত। এয়াতো সাধাৰণ কথা। এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে আন একোৱে স্মৃতিলৈ নাহে। অন্তিম সময়ত শৰীৰো যাতে এনেকৈ পিতাৰ স্মৃতিত ত্যাগ কৰিব পাৰা- এইটো অভ্যাস দৃঢ় কৰিব লাগে। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সত্যযুগত ফাষ্টক্লাচ সুন্দৰ শৰীৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ এতিয়া আত্মাক পবিত্ৰ কৰিব লাগে, মামৰ আঁতৰাই দিব লাগে, আৰ্টিফিচিয়েল ফেশ্বন (কৃত্ৰিম কাৰুকাৰ্য) কৰিব নালাগে।

(2) চিৰ পবিত্ৰ হ'বলৈ অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য একোৱে স্মৃতিলৈ নাহে। এই দেহো পাহৰি যাব লাগে। ভাই-ভাই দৃষ্টি স্বভাৱসিদ্ধ ভাৱে দৃঢ় হ'ব লাগে।

বৰদান: দৃঢ় সংকল্প ৰূপী ব্ৰতৰ দ্বাৰা বৃত্তিক পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা মহান আত্মা হোৱা মহান হোৱাৰ মুখ্য আধাৰ হ'ল “পবিত্ৰতা”। এই পবিত্ৰতাৰ ব্ৰতক প্ৰতিজ্ঞাৰ ৰূপত ধাৰণা কৰা মানেই মহান আত্মা হোৱা। কোনো ধৰণৰ দৃঢ় সংকল্প ৰূপী ব্ৰতে বৃত্তিক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। পবিত্ৰতাৰ ব্ৰত লোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ বৃত্তিক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলা। ব্ৰত পালন কৰা অৰ্থাৎ স্থূল ৰীতিৰে নিয়ম পালন কৰা, মনত দৃঢ় সংকল্প লোৱা। গতিকে পবিত্ৰ হোৱাৰ ব্ৰত ল'লা আৰু আমি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ- এইটো ভাতৃস্বৰোধৰ বৃত্তি গঢ়ি তুলিলা। এইটো বৃত্তিৰে ব্ৰাহ্মণ মহান আত্মা হৈ গ'লা।

স্লোগান: ব্যৰ্থৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ হ'লে মুখত দৃঢ় সংকল্পৰ বৃত্তাম লগাই দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!